

Benet XVI torna a casa

Després de dos mesos d'estada a la residència papal de Castelgandolfo, Benet XVI tornà al Vaticà el passat 2 de maig. Aquesta és la foto que els serveis informatius de la Santa Seu varen donar d'aquest fet. El Papa Francesc saluda el Papa emèrit a la porta del monestir *Mater Ecclesiae* (Mare de l'Església), que és la residència habitual de Benet XVI, on l'acompanyen el seu secretari personal, Mons. Georg Gänswein, i les quatre laiques consagrades a Déu de l'Institut *Memores Domini*, de Comunió i Alliberament, que ja tenien cura de l'apartament pontifici. Aquesta foto inicia una experiència inèdita en la mil·lenària història de l'Església, la convivència de Benet XVI i del Papa Francesc, que s'estimen com a germans i mantindran un discret contacte.

GLOSSA

La compassió que actua

La crisi econòmica que sacseja la nostra societat afecta especialment les famílies quan l'atur s'estén entre tots els seus membres, i això també repercuteix a les escoles. Davant aquesta problemàtica, una escola ha posat en marxa un programa d'ajuda solidària amb el qual vol evitar desequilibris econòmics que acabin generant situacions d'exclusió social dins la pròpia comunitat educativa. Pretén recaptar aportacions per afrontar les necessitats més immediates i importants dels infants de famílies que s'han quedat sense feina, i en molts casos també sense el subsidi d'atur. Pretén fomentar l'esperit de comunitat per ajudar a resoldre la precarietat a què es veu abocat part de l'alumnat.

Parteixen del convenciment que l'escola és una comunitat educativa integrada pels alumnes i els educadors, però també per les famílies, els monitors, els voluntaris i un seguit de persones i empreses. En un escrit als pares dels alumnes diuen: «Des de l'àmbit escolar fa temps que detectem casos que aboquen alumnes amb noms i cognoms a l'exclusió. En la mesura que ens sentim

comunitat, no podem girar la cara a aquestes realitats. Ens sentim amb l'obligació de fer-hi front! Una part important dels recursos de l'escola ja s'apliquen a aquest alumnat. Però no és suficient: cal seguir garantint uns mínims —el cas més clar és l'àpat del migdia— que l'economia de l'escola difícilment pot suportar. Per aquest motiu apel·lem a la vostra solidaritat tot fent-vos responsables dels companys dels vostres fills.»

En l'Evangeli, quan Jesús es troba amb un necessitat, se'ns diu que se'n compadeix i actua, s'acosta a la persona sense importar-li la condició, l'origen o l'aspecte... Aquesta és la resposta d'aquesta escola, d'una compassió que no pot deixar de compartir el dolor i la necessitat de l'altre. Perquè «els membres del cos que semblen més febles són els més necessaris [...]. Per això, quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell» (1Co 12,22.26). Així es fa comunitat. Comunitat educativa; comunitat de persones; comunitat cristiana.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

La humanitat de mossèn Albert Domingo

Algunes veritats que afirmem des de la fe ens semblen tan agosarades, que a l'hora de la pràctica i de la vida concreta, no les tenim en compte o les callem més o menys conscientment. Així passa amb el principi, sostingut per teòlegs i mestres de l'esperit, que la gràcia de Déu, l'Esperit Sant en nosaltres, no destrueix el que som naturalment, sinó que ho perfecciona. Això en la pràctica vol dir que una persona, després d'haver cregut i haver estat batejada i romandre fidel al do rebut, «ha crescut en humanitat», veu les seves qualitats i virtuts humanes més desenvolupades, almenys en el sentit espiritual i ètic.

Potser tenim por de reconèixer-ho a l'hora de la veritat, quan en realitat és quelcom que no hauríem de callar i menys encara oblidar, sobretot en aquest Any de la Fe, o quan entomem la qüestió de ser cristià en un món, que tantes vegades reivindica ser molt humà al marge de la fe.

Tals pensaments vénen a la ment en conèixer el rostre sacerdotal de Mn. Albert Domingo Roig. Em refereixo al rostre sacerdotal de Mn. Albert com a símbol o representació de tota la seva manera de ser, el seu tracte, les seves paraules i les seves accions. Vin-dria a significar com el conjunt de tota «la seva humanitat», la seva manera d'ésser humà. I recordem que la «humanitat» d'un sacerdot, el seu rostre sacerdotal, és doblement tocat per l'amor i la gràcia de Déu: en primer lloc pel baptisme i en segon lloc pel sagrament de l'Orde.

Podem explicar-ho recorrent a quelcom sorprenent que va escriure el novel·lista Constantin Virgil Gheorghiu en una mena de pròleg a la seva coneguda novel·la «*De l'hora vint-i-cinc a l'hora eterna*» (1949). L'autor explica, amb estil autobiogràfic, l'experiència fonamental de tota la seva vida, és a dir, com essent nen va descobrir el món, tota la realitat, a través del rostre del seu pare, un pope ortodox romanès. Aquell rostre, naturalment, era perfectament humà; però fins a tal punt estava traspassat pel misteri, que tots els seus trets, la seva mirada, la seva bellesa, les seves formes, constituïen una finestra, el llindar per accedir al món transformat per l'Esperit de Déu. Aquell rostre era per a ell com una icona, amb tot el que això significa en la teologia i l'espiritualitat ortodoxa: una presència i un testimoni vivent, actual, de la gràcia que transfigura el món.

Potser sona molt estrany parlar així dels sacerdots. Però estem convençuts d'aquesta veritat. A la seva manera, hem de dir el mateix de qualsevol batejat. Mn. Albert, l'extraordinària «amabilitat» del seu rostre, la seva sensibilitat vers el sofriment humà, i en general de la seva forma humana de ser, és el resultat de l'acció de l'amor de Déu. L'Esperit ha anat treballant la seva persona, els seus valors i qualitats humanes, el que és per naixement i per condició de cristià, a fi de bastir en ell una humanitat apta per fer present sacerdotalment l'amor de Déu.

Res a la nostra fe no és «en part humà i en part diví». Menys encara en el sacerdot. D'ell solem dir, amb raó, que ha de ser «molt humà». Però ben entès que això no significa que ha de ser «menys diví». Al contrari, la seva humanitat brilla tant més, com més és agafada, elevada i perfeccionada per la gràcia. Els bons sacerdots, amb la seva sola presència «humana», ens apropen al misteri.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► **LUCÍA MENCOS**

Crida pel canvi

La Lucía Mencos i la Camila de Ros, estudiants de publicitat i relacions públiques i de psicologia, respectivament, han guanyat el premi al millor clipmetratge, que atorga cada any Mans Unides amb l'objectiu de fomentar la solidaritat entre els més joves a través del cinema, la creativitat i les noves tecnologies. El jurat es va decidir pel vídeo *Crida pel canvi* i el premi és un viatge a l'Equador, on gravaran un documental amb la cineasta Chus Gutiérrez sobre la tasca de cooperació al desenvolupament que realitza Mans Unides en aquell país.

Què reflectiu en el clip?

És un tràiler del que podria ser un moviment de canvi social, que despertés joves i adults a reivindicar les injustícies dels més desfavorits. Volíem cridar l'atenció perquè s'han d'ofereir solucions, donar l'oportunitat a aquestes persones perquè expressin el seu inconformisme i fer-les sentir fortes per canviar el món.

Els valors són fàcils de transmetre a través d'un vídeo?

«Una imatge val més que mil paraules» és una frase plena de sentit quan has de fer un curt. Transmetre valors i aconseguir que la gent els interioritzi no és fàcil, però el mitjà audiovisual ajuda perquè molta gent entengui el teu missatge. I si els vídeos són a internet, molt millor.

Com faríeu un vídeo per a l'Església?

Un vídeo per a tots els públics seria difícil, perquè el pes dels valors canvia amb l'edat. Si n'haguéssim de fer un per als de la nostra edat, intentaríem enfocar el cristianisme mostrant la seva faceta més jove: trobades de joves al món, voluntariat, xerrades... La part de compartir la fe, en el cas dels joves, és la més atractiva.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (V)

Que es faci la teva voluntat

«**Q**ue es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel». En les paraules d'aquesta petició, apareixen clarament dues coses: hi ha, primer, una voluntat de Déu amb nosaltres i a favor nostre, que cal que sigui norma del nostre voler i ser. I, segon, l'essència del cel és que allà es fa inviolablement la voluntat de Déu. Amb altres paraules: allà on s'acompleix la voluntat de Déu, allà és el cel. La terra esdevé *cel* quan aquesta voluntat es compleix, i en la mesura en què es compleix. Per això demanem que la terra es torni com el cel, que la terra sigui *cel*.

La identificació amb la voluntat del Pare és el fonament de vida de Jesús. La unitat de voluntat amb el Pare és pròpiament el nucli del seu ésser. En aquesta petició del parenostre ressona sobretot el combat apassionat de Jesús a la muntanya de les Oliveres (Mt 26,39-42). L'autor de la carta als Hebreus ha vist amagat en aquesta agonia de Getsemani el nucli del misteri de Jesús (He 10,5ss.).

I ara entenem també millor que Jesús sigui *el cel* en el sentit més profund i propi: ell, en el qual i pel qual es fa del tot la voluntat de Déu. Crist ens agafa i ens puja a ell i dins ell, i en la comunió amb ell aprenem també a fer la voluntat de Déu. Per això en aquesta tercera petició del parenostre demanem, en darrer terme, d'estar sempre a prop seu, a fi que el pes de la voluntat de Déu superi el del nostre egoisme.

Joseph Ratzinger-Bened XVI

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

ISCREB

Teologia, Bíblia i Diàleg Interreligiós

(*Presencial i per internet*)

—**Curs monogràfic:** «Els grans eixos del pensament de Jorge Mario Bergoglio (Papa Francesc)». A càrrec del Dr. Francesc Torralba. Dies: 2, 5, 9 i 12 de setembre, de 18 a 21 h. Matrícula de l'1 al 26 de juliol i el 2 de setembre.

—**Primer cicle:** Batxillerat en Ciències Religioses (3 anys). *Presencial i virtual*.

—**Segon cicle:** Llicenciatura en Ciències Religioses. (2 anys). *Presencial i virtual*.

Especialitats: a) Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural (presencial); b) Teologia bíblica (presencial); c) Identitat cristiana i diàleg (virtual).

—Curs bàsic de Bíblia (1 any). *Presencial i virtual*. Consta de totes les assignatures de Bíblia del primer cicle. Ofereix una visió àmplia d'Esquerra.

—Curs bàsic del fet religiós (1 any). *Presencial i virtual*. Aquest curs ofereix una aproximació al fet religiós de forma interdisciplinària, comptant amb les aportacions de les diferents ciències de la religió.

Cursos a Terrassa i Sant Feliu (Sant Boi). Els dilluns de 19 a 21.30 h.

Cursos per a l'obtenció de la DECA. Capacita mestres i professors per a la docència de la religió a educació infantil, primària i secundària (per internet).

Informacions i matrícula: De dl. a dv., de 17 a 21 h. L'horari de les classes presencials és de 18.30 a 21 h (c/ Diputació 231, 08007 Bcn - tel. 934 541 963 - Fax 933 237 373 - secretaria@iscreb.org - secretaria_virtual@iscreb.org - www.iscreb.org).

Període de matrícula de l'ISCREB: Presencial del 3 al 20 de setembre / Virtual del 3 al 27 de setembre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Hi va haver un home enviat per Déu, anomenat Joan...

Era el papa Joan XXIII un profeta que alenà l'esperança d'un món nou on regnés la justícia i la pau. És el Papa de la *Pacem in terris*. El 3 de juny de fa 50 anys va morir, estimat per cristians i no cristians: li deien «el Papa bo». En ser nomenat Papa va tenir un somni: convocà el Concili Vaticà II, que va ser una nova Pentecosta per acostar l'Església al món actual. Reclamava l'*aggiornamento* per a l'Església, demanant que fos «una font enmig de la plaça» i no pas un museu, ple d'obres d'art.

Angelo Giuseppe Roncalli, nascut en una família camperola, amb una sòlida formació intel·lectual, basada en les fonts —la Sagrada Escripura i els Pares de l'Església—, sempre va conservar la senzillesa i la saviesa del camp. Sobretot la saviesa del cor. Fem memòria d'una anècdota del papa Roncalli que ens posa en camí de renovació: «Jo vaig saltar de la barca i camino entre les onades. Arribarà la nit, la tempesta i la por, però no hem de retrocedir. L'Església està cridada a sortir a trobar el món». No som un club d'amics de Jesús tancats en el Cenacle. La força i la llum de l'Esperit Sant ens fa sortir a fora i ser testimonis de l'Evangeli enmig del nostre món: «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5).

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

24. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / SI 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dimecres [Gn 15,1-12.17-18 / SI 104 / Mt 7,15-20]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

27. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o més breu: 16, 6b-12.15-16) / SI 105 / Mt 7,21-29]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat.

28. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / SI 127 / Mt 8,1-4]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dissabte [Ac 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8. 17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1Re 19,16b.19-21 / SI 15 / Gl 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 12,10-11;13,1)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó.

Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 3,26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist.

Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc, jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu». Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.»

I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

▶ Lectura del libro del profeta Zacarias (Za 12,10-11;13,1)

Así dice el Señor: «Derramaré sobre la dinastía de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de gracia y de clemencia. Me mirarán a mí, a quien traspasaron, harán llanto como llanto por el hijo único, y llorarán como se llora al primogénito. Aquel día será grande el luto de Jerusalén, como el luto de Hadad-Rimón en el valle del Meguido.

Aquel día se alumbrará un manantial, a la dinastía de David y a los habitantes de Jerusalén, contra pecados e impurezas.»

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo. / Mi alma está sedienta de ti; / mi cuerpo tiene ansia de ti, / como tierra seca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti / y tu diestra me sostiene. R.

Jesús portant la creu. Pintura atribuïda a El Greco o a la seva escola, MNAC (Barcelona)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Gálatas (Ga 3,26-29)

Hermanos:

Todos sois hijos de Dios por la fe en Cristo Jesús. Los que os habéis incorporado a Cristo por el bautismo, os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judíos y gentiles, esclavos y libres, hombres y mujeres, porque todos sois uno en Cristo Jesús. Y si sois de Cristo, sois descendencia de Abrahán y herederos de la promesa.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 9,18-24)

Una vez que Jesús estaba orando solo, en presencia de sus discípulos, les preguntó: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros dicen que ha vuelto a la vida uno de los antiguos profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Pedro tomó la palabra y dijo: «El Mesías de Dios». Él les prohibió terminantemente decírselo a nadie. Y añadió: «El Hijo del Hombre tiene que padecer mucho, ser desechado por los ancianos, sumos sacerdotes y letrados, ser ejecutado y resucitar al tercer día.»

Y, dirigiéndose a todos, dijo: «El que quiera seguirme, que se niegue a sí mismo, cargue con su cruz cada día y se venga conmigo. Pues el que quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará.»

COMENTARI

Sou el Messies, l'Ungit de Déu

El text evangèlic ens relata un episodi important en la vida de Jesús, de fet, marcarà un abans i un després en l'ensenyament i en les circumstàncies de la predicació de Jesús. Mateu i Marc situen aquest episodi a la població de Cesarea de Felip, al nord de Galilea, en territori fronterer amb el Líban, al peu de la serralada de l'Hermon; un lloc d'estiuieg en aquella època. Lluc diu que era «un lloc apartat». De fet, Jesús s'ha retirat de l'escenari habitual de la seva predicació; ha volgut prendre'n distàncies. En un context de recés i pregària, Jesús vol avaluar el que els deixebles han comprès i assi-

milat fins aleshores. Mentre que la gent ha captat el rerefons profètic de la predicació de Jesús i el comparen amb Joan Baptista o un dels profetes antics, Pere i els altres deixebles hi han copsat «el Messies, l'Ungit de Déu». Amb aquesta declaració s'acosten més al misteri de Jesús, però no del tot.

El Messies era esperat com una figura humana victoriosa que, en nom de Déu i amb la seva força, havia d'implantar el regnat de Déu enmig d'Israel per la força de les armes, com l'antic David, o bé la pràctica absoluta de la Llei de Moisés, com ho esperaven alguns grups religiosos, entre ells els fariseus. Jesús no fa ni una cosa ni l'altra, i per això el títol tradicional de Messies

no li escau del tot. Ell mateix ho complementa parlant del Fill de l'Home: una figura divina que, segons Jesús, patirà i serà rebutjat, però que Déu restablirà i exaltarà, com ho havia anunciat Isaïes del Servent del Senyor.

La persona i el missatge de Jesús comporta la creu per a ell i els seus seguidors. És en la pregària que Jesús ho comprèn, i d'on extreu les forces per dur-ho a terme. Jesús és el Messies perdedor, exaltat per Déu després de la mort; l'Ungit de Déu que s'ha fet servent i fill de l'home per salvar-nos amb l'ofrena de la seva vida, per tal que nosaltres seguim les seves petjades.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Reunions del Consell del Presbiteri i del Consell Pastoral Diocesà. Dijous 6 de juny va ser la del Consell del Presbiteri, i dissabte 8 la del Consell Pastoral Diocesà. Aquest últim va iniciar una reflexió per al curs vinent sobre la transmissió de la fe a les noves generacions, implicant de manera coordinada els àmbits de la família, l'escola i la parròquia, a partir del document de la CEE «Orientaciones pastorales para la coordinación de la familia, la parroquia y la escuela en la transmisión de la fe». Per altra part, s'ha encaminat també el procés de renovació parcial del Consell, que es culminarà amb la primera reunió del proper curs, després de l'estiu.

Reunió de professors i mestres cristians. El passat 1 de juny es va reunir una quarantena de docents cristians, de religió i altres matèries, a l'escola pública i privada, en la seva trobada de final de curs amb la Delegació d'Ensenyament. Un parell de professores van donar el seu testimoni de vida en l'àmbit laboral i també va haver-hi una breu classe de formació sobre noves tecnologies, per acabar amb l'Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

Viu l'esperit de la JMJ de Rio a Catalunya! Alguns joves de la diòcesi participaran in situ a la Jornada Mundial de la Joventut a Rio de Janeiro, però per a la gran majoria no serà possible. Per això, des del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), s'ha organitzat una iniciativa per viure des de casa nostra l'esperit de la JMJ de Rio, en comunió amb el papa Francesc i els milers de joves que hi participin. La convocatòria va adreçada a joves de més de 15 anys, de totes les diòcesis amb seu a Catalunya, que s'aplegaran a Llinars del Vallès, de divendres 26 de juliol al vespre fins al diumenge 28 de juliol. Tota la informació a SantfeliuJove i a www.jovesij.com.

Trobada del bisbe Agustí amb el grup de mares de preveres Mare de Déu de la Mercè. El passat 3 de juny van celebrar la seva reunió final de curs d'enguany a la seu del bisbat de Sant Feliu, amb el bisbe Agustí. Va consistir en la celebració de l'Eucaristia, un moment de diàleg amb ell en el qual li van exposar l'activitat desenvolupada durant l'any, i un dinar de germanor per acabar.

Reunió de representants de la vida contemplativa de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El passat dilluns 3 de juny es van reunir, jun-

tament amb els delegats de Vida Consagrada de les tres diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, els representants de la vida monàstica femenina, per parlar d'aspectes formatius i de la revista *l'Enllaç*, que els serveix de nexa d'unió. Habitualment, ho fan un cop al trimestre, i en aquesta ocasió s'ha fet a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

AGENDA

Pregària vocacional. L'última d'aquest curs serà dijous 27 de juny a les 19 h, amb el testimoni de Roger Marco, de Sant Vicenç dels Horts, que a l'agost es casarà amb Maria Palau, actual delegada diocesana de Joventut del Bisbat de Tortosa. El projecte de vida en comú d'aquests joves inclou l'anar com a família mis-

sonera el proper any, després d'un temps de formació.

Convivències d'escolans. El Seminari Menor organitza de nou les convivències d'escolans per a nois d'entre 9 i 16 anys, amb un to vocacional. Seran de l'1 al 4 de juliol a la Casa Josep Manyanet de Begues i estan dirigides a escolans de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona. Hi poden participar escolans o altres joves a qui els pugui ser útil aquest tipus de trobada. Informació i inscripcions: Seminari Menor de Barcelona, c/ Diputació 231, seminarimenor@arqbcn.cat, tel. 934 541 600.

FORMACIÓ

L'actualitat del Concili Vaticà II. 50è aniversari. 1-3 de juliol, curs d'estiu de teologia organitzat per la FTC, amb les contribucions de professors de la Facultat que han participat en diverses commemoracions aportant síntesis i actualitzacions molt interessants sobre aquest important esdeveniment eclesial. Informació i inscripcions: Secretaria de la FTC, tel. 934 534 925, congresos@teologia-catalunya.cat.

PELEGRINATGES

Pelegrinatge parroquial a Terra Santa. La parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat, organitza un pelegrinatge a Terra Santa, obert a tots els interessats, del 2 al 9 de setembre 2013. Per a més informació, podeu adreçar-vos a la parròquia: c/Joan Pfaff 17 i 25, tel. 936 402 861.

ECO DE LA PALABRA

La humanidad de mossèn Albert Domingo

Algunes verdades que afirmamos desde la fe nos parecen tan osadas, que a la hora de la práctica y de la vida concreta, no las tenemos en cuenta o las silenciemos más o menos conscientemente. Así ocurre con el principio, sostenido por teólogos y maestros del espíritu, de que la gracia de Dios, el Espíritu Santo en nosotros, no destruye lo que somos naturalmente, sino que lo perfecciona. Esto en la práctica quiere decir que una persona, tras haber creído y haber sido bautizada y permanecer fiel al don recibido, «ha crecido en humanidad», ve sus cualidades y virtudes humanas más desarrolladas, al menos en el sentido espiritual y ético.

Quizás tenemos reparo en reconocerlo a la hora de la verdad, cuando en realidad es algo que no deberíamos callar y menos aún olvidar, sobre todo en este Año de la Fe, o cuando afrontamos la cuestión de ser cristiano en un mundo, que tantas veces reivindica ser muy humano al margen de la fe.

Tales pensamientos vienen a la mente al conocer el rostro sacerdotal de Mn. Albert Domingo Roig. Me refiero al rostro sacerdotal de Mn. Albert como símbolo o representación de toda

su manera de ser, su trato, sus palabras y sus acciones. Vendría a significar como el conjunto de toda «su humanidad», su modo de ser humano. Y recordamos que la «humanidad» de un sacerdote, su rostro sacerdotal, es doblemente tocado por el amor y la gracia de Dios: en primer lugar por el bautismo y en segundo lugar por el sacramento del Orden.

Podemos explicarlo recurriendo a algo sorprendente que escribió el novelista Constantin Virgil Gheorghiu en una especie de prólogo a su conocida novela «De la hora veinticinco a la hora eterna» (1949). El autor cuenta, con estilo autobiográfico, la experiencia fundamental de toda su vida, es decir, cómo siendo niño descubrió el mundo, toda la realidad, a través del rostro de su padre, un pope ortodoxo rumano. Aquel rostro, naturalmente, era perfectamente humano; pero hasta tal punto estaba traspasado por el misterio, que todos sus rasgos, su mirada, su belleza, sus formas, constituían una ventana, el umbral para acceder al mundo transformado por el Espíritu de Dios. Aquel rostro era para él como un icono, con todo lo que ello significa en la teología y la espiritualidad ortodoxa: una presencia y un

testigo viviente, actual, de la gracia que transfigura el mundo.

Quizá suene muy extraño hablar así sobre los sacerdotes. Pero estamos convencidos de esta verdad. A su modo, debemos decir lo mismo de cualquier bautizado. Mn. Albert, la extraordinaria «amabilidad» de su rostro, su sensibilidad hacia el sufrimiento humano, y en general de su forma humana de ser, es el resultado de la acción del amor de Dios. El Espíritu ha ido trabajando su persona, sus valores y cualidades humanas, lo que es por nacimiento y por condición de cristiano, a fin de construir en él una humanidad apta para hacer presente sacerdotalmente el amor de Dios.

Nada en nuestra fe es «en parte humano y en parte divino». Menos aún en el sacerdote. De él solemos decir, con razón, que ha de ser «muy humano». Pero bien entendido que esto no significa que ha de ser «menos divino». Al contrario, su humanidad brilla tanto más, cuanto más es tomada, elevada y perfeccionada por la gracia. Los buenos sacerdotes, con sola su presencia «humana», nos acercan al misterio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat